

Vijftig jaar lang werd hij weggehoond. Op z'n tachtigste is arts Harry Lamers alsnog hoogleraar geworden in de neuroltherapie. Een 'dwaallicht' geniet van de academische genoegdoening van z'n gelijk.

Het is volbracht!

Weet je, ik ben in mijn lange leven weggezet als avallige, als buitenbeentje en ik voelde me een roepende in de woestijn. Ik was in 1966 de eerste huisarts van de Donderberg. Dat was pionierswerk en dat is nooit meer overgegaan. Mijn praktijk groeide uit tot een groepspraktijk, maar in 1979 heb ik alle zekerheden opzeggend, om duizenden patiënten uit heel Nederland en het verre buitenland te kunnen helpen met neuroltherapie. In het kort komt het hier op neer: je zet kleine onderhuidse of diepere injecties met een lokaal verdovingsmiddel zoals procaine in de lichaamsmeridianen, en daardoor worden gecompenseerd ziektebeelden elders in het lijf genezend gereguleerd. Vergelijk het met acupunctuur, maar dan met injecties. Het wonderlijke is dat die lokale injecties een algehele uitwerking kunnen hebben, ook bij (chronisch) zieke mensen waarbij de reguliere geneeskunde geen hulp meer kan bieden. Geneeskunst en geneeskunde komen hier tezamen.

Met god

Ik ben altijd een arts geweest met aandacht voor de hele mens. Je kunt lichaam, ziel en geest niet los zien van elkaar. Aan een patiënt met maagklachten vraag ik ook altijd: 'hoe is het thuis, hoe is het op je werk?' Alles hangt met elkaar samen. En als arts heb ik altijd de overtuiging gehad dat God met me mee kijkt. Ik geloof opecht dat ieder mens vanuit een collectief integraal bewustzijn naar zijn talenten wordt toe geleid. Mijn talenten waren en zijn mensen beter maken en andere artsen wegwijzen maken. Ik ben nog een arts van de generatie die zowat alles zelf deed. Van bevallingen tot oren uitspuiten. Nu, met al die (sub)specialismen, word je voor elk wisselvakje doorverwezen. Ik heb even getwijfeld of ik internist wilde worden, maar als specialist ommuur je je medische vrijheden. En vrijheid is altijd mijn grootste drijfveer geweest. Ik wil altijd tijd en ruimte hebben, ik wil experimenteren en ontdekken. Ik ben de oudste van negen kinderen en vijf zijn in de wetenschap beland, van klinisch-chemicus en psycholoog tot hoogle-

raar chemie. Maar ik wilde vérdier, nieuwe visies bestuderen, ook buiten de reguliere wetenschap om. Zo ben ik gelukkig vanaf het begin van mijn artspraktijk de kant van de natuurgeneeskunde opgegaan. Ik ben er met de jaren alleen maar overtuigender, geloviger en nederiger door geworden. De natuur, de kosmos, de ziel, er is zoveel meer tussen hemel en aarde dat wij voor wat betreft de integrale werkingsmechanismen niet kunnen begrijpen.

Collega's verloren

Ik heb met die keuze in 1979 niet de makkelijkste levensweg gekozen. Maar ik ben een enorme doorzetter, net als mijn moeder Lizzy die in december 1944 hoogzwanger weigerde te evacueren uit Roermond. Via een Duitse oom van haar die arts was, ben ik als jonge arts al bij neuroltherapie uitgekomen, niet wetende dat het in Nederland zo veel tegenwind zou opleveren. Maar uiteindelijk kan niemand de waarheid negeren of wegmoffelen. Al die collega-artsen die denken dat ik al 50 jaar sprookjes vertel, dat ik een idee-fixe achterna jaag, zullen moeten toegeven dat neuroltherapie een geweldige aanvulling is op de integrale geneeskunde.

Ik ben wel 80 jaar moeten worden om mijn levenswerk bevestigd te krijgen. Ik heb veel frustraties weg moeten slikken, ik heb ervaren wat jaloezie en moeders doet, ik ben onderwerf collega's en vrienden verloren, het heeft me indirect ook een huwelijk gekost, maar ik stond dag en nacht klaar voor mijn patiënten en ik wilde de medische wereld overtuigen dat neuroltherapie werkt.

Dnepropetrovsk

Het klinkt misschien ietwat theatraal, maar het is volbracht! Niet dat mijn werk klaar is – ik ontvang nog wekelijks 60 patiënten en geef door heel Europa colleges en lezingen – maar deze zomer ben ik benoemd tot hoogleraar neuroltherapie aan de universiteit van Dnepropetrovsk in Oekraïne. Het is de academische bevestiging van mijn gelijk. Ik weet, je struikelt over de naam en kritieken zullen niet nalaten minachtend te doen over het Oostblok, maar het

"Ik vraag elke patiënt: hoe is het thuis, hoe is het op je werk? Alles hangt met elkaar samen. En als arts heb ik altijd de overtuiging gehad dat God met me mee kijkt." FOTO JOHN PETERS

enige dat voor mij telt is dat mijn praktijkervaringen en mijn wetenschappelijke onderzoeken nu een officiële academische leer zijn geworden, die aan gevestigde en beginnende artsen wordt gedoceerd. De grondslag van mijn therapie zal verder leven, ook na mijn dood.

Netwerk

Niet alleen in Oekraïne, maar ook in München, Zürich, Berlijn, Leipzig, waar ik met collega-professoren een researchnetwerk voor Energie-Informatie Geneeskunde met behulp van neuroltherapie vorm. Ik kreeg onlangs de uitnodiging voor het 50ste Duitse artsencongres voor ervaringsgeneeskunde in Baden-Baden, met als brievenhoofd: *Herrn prof.dr.med Harry Lamers*. Ik zou liegen als ik zeg dat ik niet trots was. In die titel schuilt een portie genoegdoening voor alle hoen die ik heb moeten incasseren.

“Mijn pionierswerk heeft me indirect ook een huwelijk gekost.
”

Harry Lamers

Tranen

Toen ik hoogleraar werd heb ik gehuild. Tranen zijn bij mij nooit ver weg, of ik nu naar onrecht op tv kijk, of naar het leed dat sommige patiënten moeten ondergaan. Ik ben altijd een zeer gevoelige en betrokken arts geweest, ook na 18.00 uur en in het weekend. Ik heb mezelf en mijn vrouw Isabella vakanties ontzegd om me geheel te kunnen wijden aan mijn patiënten en aan mijn onderzoek naar het mysterie van de neuroltherapie. Ik ga nu wat vaker vrije tijd inplannen. Dat moet ook wel, ik besef heus dat ik 80 jaar ben en Isabella 60. We zijn inmiddels 14 jaar bij elkaar en getrouwd. Zij heeft altijd in mij geloofd en me gesteund. Ik heb vijftig jaar baanbrekend pionierswerk verricht voor de reguliere- en natuurgeneeskunde en neuroltherapie in het bijzonder. Met het hoogleraarschap heb ik toch mijn top van de carrièreberg be-

reikt. En je weet: je moet op je hoogtepunt stoppen. Maar dat betekent niet dat ik nu al het estafettestokje kan doorgeven. Ik blijf academisch research doen. Werken is gezond voor ieder mens, ook voor pensionados. Ik blijf les geven aan de universiteit en boeken schrijven, maar ik neem absoluut geen patiënten meer aan. Ik ga met Isabella naar de opera van Verona, wat ik haar al zo lang beloofd heb. Ik zal daar dan als een voldaan mens op de tribune zitten, terugkijkend op een mooi en waardevol leven en bij mezelf denken: Harry, het is niet voor niets geweest.”

“Op de prof stond de titel prof.dr.med. Toegegeven, toen kwamen er tranen.
”

Harry Lamers

